

LBRIS

We know
books

Adrian Balog

ARVANON

ROMAN

EDITURA

CREATOR

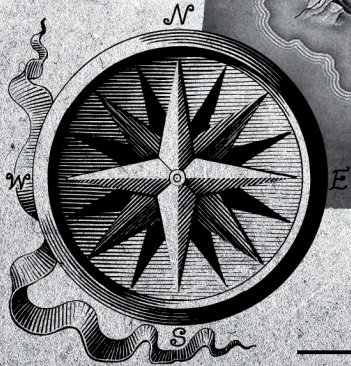
BRAȘOV, 2022

CUPRINS

1. ELOMIRENII	7
2. AMBIȚIILE ÎMPĂRATULUI.....	26
3. DEZBINĂ ȘI CUCEREȘTE.....	38
4. CÂND TRAGI LUPUL DE URECHI	58
5. TRĂDARE ȘI RĂZBUNARE	99
6. BANCHETUL SÂNGEROS.....	134
7. ȘOAPTE ÎN NOAPTE	220
8. UN CÂNTEC DE JALE	254
7. TOTUL ÎN JUR SE NĂRUIE	287
10. NORI NEGRI	346
11. SÂNGE ȘI GHEARE	378
12. FLUX ȘI REFLUX	415

LIBRIS

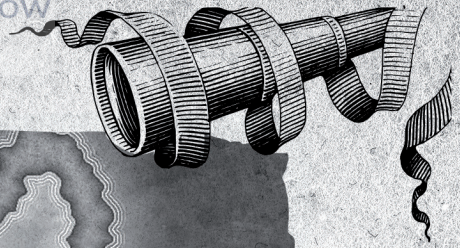
We know
books

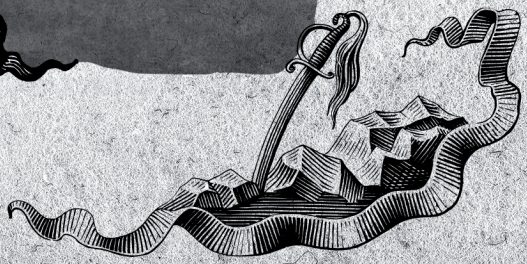
ARVA

LIBRIS

We know
books

ANON

CAPITOLUL

E L O M I R E N I I

— Amin!, spuse preotul Doru Casian cu ochii ațintiți asupra mulțimii ce se adunase pentru comemorarea anuală a Sfinților Martiri din Gudalbra.

După ce își dădu ochelarii jos de pe nas, începu să studieze cu atenție figurile celor prezenți și părea, la un moment dat, că privea prin sufletul fiecăruia. O ceată imensă de oameni de toate vârstele și categoriile sociale, începând de la copii la bătrâni, de la țărani la filozofi și de la săraci la bogați, stătea înaintea sa. În numai câteva clipe, i-a analizat pe toți cei prezenți în incinta clădirii, după care a coborât treptele altarului și a binecuvântat mâncarea și vinul ce au fost aduse cu ocazia acestei sărbători. Broboane reci de transpirație încă puteau fi observate prelingându-i-se de-a lungul tâmplelor. Nu era o sarcină ușoară să predici cu atâtă ardoare în fața unei mulțimi imense.

Considerat de mulți a fi un om cu har, părintele Doru este de mulți ani preotul paroh al bisericii elomirene din Verpaja, un orașel situat în partea de est a regatului Dervent. Este o figură arhicunoscută în mai toată regiunea grație îndrăznelii, rigurozității, dar și corectitudinii de care dă dovadă. În același timp, este aproape imposibil ca cineva să nu-l recunoască atunci când este sesizat pe străzile orașului, fiindcă poartă întotdeauna veșmintele sale preoțești de culoare neagră și un imens copac al vieții de culoare argintie, simbol elomirean din lemn, în jurul gâtului. Se poate spune că arată ca oricare alt cetățean obișnuit al acestei țări, cu

excepția hainelor, desigur. Păru-i negru și creț, pe alocuri grizonant, ochii mici și căprui, urechile mari, buzele mici, moi și fața palidă, rotundă îi conferă alura unui om blând, drăguț și bun la suflet, în mod special atunci când zâmbește sau încearcă să ofere un sfat sau să consoleze pe cineva. Barba-i stufoasă prezintă mai multe fire de păr grizonante decât negre. Cuvintele contează enorm pentru dânsul și rareori îndrăznește să spună ceva jignitor sau să mustre cu răutate pe vreunul din semenii săi. Având o înălțime de aproape un metru și optzeci de centimetri și un corp masiv, părintele Doru poate fi o provocare pentru oricine ar îndrăzni să-l întâlnească, asta în ciuda faptului că nu a fost implicat în mai mult de două sau trei lupte în decursul celor 55 de ani de viață. Tată a cinci fiice și a patru fii, preotul își conduce și își sprijină frații de credință prin dificultățile zilnice ale vieții sub oblăduirea noului regim. Își duce traiul de zi cu zi în Poiana Florilor, o comunitate mică de elomireni situată foarte aproape de orașul Verpaja.

Dar cine sunt acești așa-zisi elomireni? Ei sunt considerați de restul a fi ciudați, dubioși,eretici sau doar simpli proști și ignoranți. Își au credința într-un singur zeu, pe care îl numesc Elomir, și acest aspect îi diferențiază de toți ceilalți locuitori ai Arvanonului, care cred în tot soiul de zeități. Elomir este considerat a fi creatorul Pământului și al Soarelui, al naturii și al apelor, al luminii și al întunericului, mai pe scurt, a tot ceea ce poate fi văzut pe această lume. Mai mult decât atât, el este dătătorul de viață, o forță sau o entitate ce își are sălașul în interiorul oricărei ființe vii. După moarte, elomireni cred că zeul lor va da o sentință asupra fiecărui suflet în parte, în funcție de faptele pe care le-a săvârșit în timpul vieții. Om, elf, vrăjitor, orc, pitic, uriaș sau oricare altă ființă, indiferent dacă a crezut sau nu în acest zeu, va fi judecată de către acesta și își va primi răsplata pe măsura isprăvilor sale. Spre deosebire de celelalte zeități, care suntenerate sub forma statuilor, statuetelor sau a altor simboluri, Elomir este cinstit prin intermediul copacului vieții, un însemn ce va să reprezinte sursa existenței și a cunoașterii. Sentimentele sau loialitatea față de coroană a elomirenilor sunt puse adesea sub semnul întrebării, însă cert este că nu pot fi acuzați că ar fi

violenți, necinstiți sau nepăsători. Dimpotrivă, sunt priviți în societate drept muncitori harnici, ce își dedică o bună parte a timpului fracțiunii spirituale a vieții, ajutându-se unii pe alții de câte ori au ocazia. Practică o religie a păcii și dragostei față de semenii lor și, spre deosebire de vrăjitori, aceștia nu au nici puterea, și nici aplecarea spre magie și trucuri magice, cu toate că umblă vorbe printre popoare cum că unii ar fi fost văzuți săvârșind miracole și vindecând indivizi care erau cunoscuți ca fiind invalizi sau chiar aproape morți. Elomirenii sunt cel mult tolerați în regatul Derventului, aceștia reprezentând o foarte mică, însă în continuă creștere comunitate, ce are tendința de a deranja prin obiceiurile ei pe majoritatea supușilor regelui Gașpar, credincios fidel al zeilor ghendreniți. Aceștia au obținut dreptul de a avea o singură biserică în capitală, unde au oportunitatea de a-și prezenta jertfele zeului lor. Din pricina faptului că puzderia de credincioși nu încăpea în interiorul lăcașului de cult, mulți preoți au început să slujească în propriile case sau în cele ale credincioșilor dispuși să organizeze toate cele de cuviință. Majoritatea elomirenilor își duce traiul în interiorul granițelor Derventului, întrucât în acest regat nu sunt atât de persecutați precum în celelalte teritorii, unde, mai mult decât atât, nu au niciun fel de drepturi și sunt deposedați de orice fel de proprietăți și alungați în păduri, condamnați să trăiască alături de hoți, criminali sau tot felul de creaturi periculoase. Regele Gașpar nu a luat niciun fel de măsuri împotriva acestora deoarece maica sa face parte din această nouă așa-zisă *religie* și este adesea văzută participând la slujbele organizate în incinta bisericii elomirene. Nu îi pasă de ei, fiindcă învățăturile lor se află în contradicție cu ceea ce a fost el instruit până în prezent, însă nici nu vede vreun motiv pertinent pentru care să-i persecute, ținând cont de faptul că se supun legilor țării, nu se revoltă, oferă cota de tineri anuală pentru armată și își plătesc taxele la timp. În afara Derventului pot fi întâlniți extrem de puțini elomireni. Cei întâlniți pe meleaguri străine sunt de regulă misionari sau simpli indivizi ce simpatizează sau au dezvoltat o anumită afinitate față de doctrina și învățăturile lor și, în cele din urmă, au decis să se convertească.

Regatul Derventului este localizat în partea de sud a Arvanonului, fiind mărginit de alte două regate, anume regatul Narmaș, localizat în nord-estul acestuia și condus de regina Yekaterina, o nobilă frumoasă și înțeleaptă ce a urcat pe tron în urma morții subite a soțului ei, regele Viril, precum și regatul Kandasala, cel mai mic dintre toate, localizat în partea de vest a Derventului și condus de Jogeva, o vrăjitoare deosebit de puternică. În îndepărtatul est al acestor regate se află țărâmul barbarilor, al sălbăticiunilor și, în general, al kișa, un termen atribuit indezirabililor, celor nedoriți de nimeni. De asemenea, kișa sunt considerați a fi și cei care au primit pedepse severe sau au fost condamnați să locuiască în acest coșmar viu. Majoritatea oamenilor ce au fost condamnați la moarte au preferat să fie executați decât să accepte să-și trăiască tot restul vieții lor în acest teritoriu neprietenos. Extrem de puțini indivizi au îndrăznit să se aventureze dincolo de granița de est a Narmașului și Derventului, în acest teritoriu. Majoritatea celor suficient de curajoși sau nebuni ce au intrat în teritoriile kișa nu s-au mai întors niciodată acasă, iar cei care s-au izbăvit de pericolele peste care au dat acolo s-au întors cu tot felul de povești despre creaturile teribile și obiceiurile de-a dreptul dezgustătoare și grotești ale locuitorilor acestor teritorii. În pofida tuturor celor povestite până acum, creaturile și oamenii ce locuiesc în acest teritoriu nesfârșit au creat rareori probleme celor două regate cu care se învecinează. Numai o singură dată în istorie a încercat un rege al Narmașului să cucerească acest țărâm, însă imediat cum el și armata sa au trecut de Pădurea Gladiola, nimeni nu a mai auzit niciodată despre ei vreodată. De altfel, granița regatelor Narmașului și Derventului cu acel teritoriu este reprezentată de o pădure enormă, împodobită cu tot felul de flori, cunoscută sub numele de *Pădurea Gladiola*, nume atribuit datorită numeroaselor gladiole ce îmbogățesc paleta cromatică a acestui vast loc. Este binecunoscută ca fiind ultima locație oarecum sigură înainte de intrarea cu desăvârșire în interiorul teritoriilor kișa. Pădurea Gladiola este locuită de tot felul de creaturi: de la oameni, elfi, orci, vrăjitori, feba (copaci imenși ce umblă din loc în loc și au darul vorbirii), până la creaturi întunecate precum krome, gafte sau lohe. În orice caz, numai cineva dornic

de a-și întâmpina moartea ar îndrăzni să se aventureze în această necunoscută și periculoasă, dar totodată fascinantă lume.

Regele Gașpar este cel mai tânăr conducător din cele cinci regate. Au trecut mai puțin de trei ani de când tatăl său, Ulbat, a murit din pricina unei boli de stomac. Tatăl lui Hans și Ulbat au avut relații foarte apropiate, ca unii ce descindeau din același strămoș comun. Se vizitau adesea, mergeau la vânătoare, organizau festinuri, se îmbătau și aduceau împreună jertfe zeilor. Relațiile comerciale între Dervent și Vespa erau înfloritoare, iar granițele dintre cele două entități statale ajunseseră să fie inexistente pentru o vreme. Nu același lucru se poate spune despre Hans și Gașpar. Cu toate că respectul este reciproc, felul de a privi lucrurile al celor doi diferă foarte mult. Nici nu este de mirare că se întâlnesc atât de rar. În timp ce Gașpar are o fire mai blândă și împăciuitoare, aplecată spre a-și asculta propriii cetățeni și a le asigura cele mai bune condiții de trai, Hans este un conducător foarte dur, concentrat pe a domina și a-și impune supremația, iubitor de războaie, aplecat spre conflicte și nemilos față de cei care-i greșesc. Aceste lucruri se pot distinge cu ușurință și din fizionomia celor doi. Ei bine, înfățișarea lui Hans poate părea înfiorătoare pentru unii, însă cea a lui Gașpar diferă de a rudei sale de la cer la pământ. În comparație cu acesta, regele Derventului arată ca un copil: ochii mici și inocenți, de un azur intens, nasul acvilin, buzele mici, dar cărnoase, urechile arcuite și obrajii groși îi creionează perfect portretul. Statura medie și trupul subțire nu îl avantajează deloc, iar părul castaniu, cu breton acoperindu-i complet fruntea, îi conferă un aspect cel puțin neobișnuit.

Înainte de a lua orice decizie importantă, imediat după isprăvirea ședinței Consiliului de Coroană, regele Gașpar caută îndrumările mamei sale, înțeleapta Elvada, de care se simte foarte atașat. Inteligența și frumusețea acesteia sunt apreciate în întreg Arvanonul. Deși ajunsă la vârsta de 47 de ani, Elvada nu și-a pierdut farmecele tinereții. Pielea-i fină, albă ca laptele, părul lung, negru, de aceeași culoare cu a ochilor, nasul mic și drept, buzele roșii, cărnoase, degetele subțiri și trupul firav, acoperit de o pânză alb-verzuie îi completează portretul. Regele Gașpar a suferit

enorm atunci când maică-să i-a dezvăluit într-o întrevedere tête-à-tête că ar fi trecut la credința elomireană. El însuși ar fi ordonat unor lachei să afle de îndată cine se face vinovat de pierderea mamei sale, așa cum a considerat atunci. Neaflând nimic concludent în acest sens, aproape turbat de furie, a hotărât să execute toți elomirenii din temnițe, pentru a băga frica-n oasele lor. Cu timpul însă, împlânzit de consilierii săi și de vorbele bune ale mamei sale, Gașpar a trecut cu vederea această *trădare*, însă durerea din inimă nu i s-a stins așa ușor. Mai mult decât atât, vestea despre convertirea doamnei Elvada la elomirenism s-a răspândit în toate colțurile regatului și, în urma rugămintelor fierbinți ale acesteia și a presiunilor unei bune părți a poporului, a hotărât să le acorde libertate elomirenilor și chiar dreptul de a-și construi biserici, limitându-le totuși la doar una de cetate. Nu numai elomirenii s-au bucurat enorm de acest gest din partea regelui, dar și mare parte din restul populației, care slujește zeilor ghendreniți, deoarece destul sânge se vărsase în numele persecutării unei credințe care pur și simplu se întâmplă să fie diferită față de a celorlalți. Mizând pe aceeași logică, de ce nu ar fi omorât toți elfii, vrăjitorii, piticii, orcii sau alte creaturi doar pentru simplul fapt că slăveau alți zei? La cei numai 23 de ani ai săi, regele Derventului este privit cu ochi buni de supușii lui, beneficiind de toată încrederea lor și fiind catalogat drept un lider capabil de a-i conduce către un viitor mai bun.

Capitala Derventului, falnica cetate Klimavicius, se află situată în vestul regatului, înconjurată de o barieră naturală formată din Munții Tola. La numai patru zile depărtare înspre est se află *Marea de Cristal*, denumită astfel după modul în care strălucește în bătaia soarelui. De partea cealaltă a mării se află Kalinthia, un teritoriu care de drept aparține Derventului, însă de fapt este catalogat drept o provincie autonomă. Locuitorii de aici plătesc dările către Dervent, însă sunt neglijați și de cele mai multe ori lăsați de izbeliște în fața pericolelor. Cei de aici se ocupă în principal cu agricultura, mineritul și pescuitul, fiind în majoritate oameni simpli. Câțiva tâlhari căutați în întreg Arvanonul și-au găsit scăparea în acest loc. Unii au ales să ducă o viață tihnită și să se amestece printre localnici, în timp ce alții nu s-au putut abține de la furturi, crime

și alte fapte mășave. La nordul acestui mic teritoriu se află granița de sud a teritoriilor kișa. Din fericire pentru cei din Kalinthia, în ultimii 700 de ani nu au mai suferit niciun atac venit din partea *vecinilor* neprietenoși. Numai zeii știu motivul acestei minuni.

După încheierea predicii, încetul cu încetul, elomirenii au început să părăsească lăcașul de rugăciune și să se îndrepte către casele lor. În jur de șapte persoane au mai rămas pentru a cere vreun sfat sau pentru a se consulta cu preoții lui Elomir în privința unor aspecte personale. Atât Doru, cât și Zdravko i-au îndemnat pe aceștia spre cele de folos și le-au oferit la final binecuvântare. Odată eliberat templul, cei doi preoți s-au apucat de aranjat lucrurile prin interior, de stins lumânările și făcut curățenie. În timp ce dădea cu mătura, preotul Doru își ridică ochii și, zărindu-l pe Zdravko pregătit să plece, i se adresă astfel:

— Frumoasă slujbă am săvârșit astăzi! Parcă nu îmi venea să cred că atâția oameni au putut încăpea în acest sfânt lăcaș. Acest popor cu siguranță se va învrednici de darurile oferite de către sfinții martiri din Gudalbra.

— Într-adevăr! Nu mică mi-a fost mirarea să văd atâta puhoi de oameni îngrămădindu-se între zidurile acestui templu. Slavă lui Elomir că ne-a luminat și că lucrează în ascuns pentru aducerea cât mai multora pe calea cea dreaptă. Ai văzut că a venit chiar și Groba, fierarul?

— Cine? Orcul acela? Prin ce zonă era?

— Uite, chiar în colțul din dreapta, pe unde stă de obicei Alban gâlbejitul.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut, însă îmi pare bine că Elomir îi aduce la cunoașterea sa și pe aceștia. Sunt convins că în cele din urmă întreg Arvanonul va ajunge să îl slăvească pe El.

— Să fie după cuvântul tău!

— Ascultă, dar ai auzit ceva că ar vrea să se convertească? Sau ce anume l-a îndemnat pe acel fierar să participe astăzi la această sărbătoare a noastră?

— Mai mult din curiozitate cică ar fi venit. Cine știe ce-o fi în gândurile sale. Poate voi vorbi cu el mai pe îndelete despre acest subiect când m-oi duce să-mi ascut sabia. Sau poate va mai veni pe aici, cine știe.

— Prea bine, atunci. Nu uita, diseară la ora șase ne întâlnim pentru masa oferită cu ocazia acestei sărbători.

— Nicidecum. Voi fi acolo, împreună cu femeia și copilul meu. La revedere!

Lumina soarelui strălucea prin geamurile de sticlă în capul chel al părintelui Zdravko. Pe când se îndepărta și după ce a închis ușa sfântului lăcaș, părintele Doru îl mai privi o ultimă dată și îi făcu semn cu mâna. Acest Zdravko era unul dintre cei mai apropiați ucenici ai lui. Pentru calitățile cu care a fost înzestrat, pentru aptitudinile, dar mai ales pentru credința sa puternică, acesta a fost ridicat la rang de preot. Zdravko nu a fost de la început elomirean, ci slujea cu osârdie zeilor ghendreniți, până când fiica sa a ajuns într-o stare deplorabilă din pricina bolii ce o măcina. A chemat tot felul de doctori și a încercat diverse leacuri, însă niciunul nu a avut vreun efect.

S-a întâmplat într-o zi ca, din pricina deznădejzii, să se prăbușească în hohote de plâns lângă zidurile casei sale, iar exact în acele momente, părintele Doru să treacă pe acolo. Văzându-l așa necăjit și slăbit de la atâtea zile de nesomn, simțea că i se rupe inima, drept care s-a apropiat de dânsul, i-a ridicat cu vârful degetelor capul solid, din care ieșeau în evidență urechile clăpăuge, nasul mare și strâmb și ochii căprui, și l-a mângâiat cu cuvinte de încurajare. La auzul problemelor sale, pe atunci încă tânărul domn Casian a hotărât să dea o mână de ajutor celui îndurerat și să încerce să vadă dacă zeul său va vrea să-i vindece fiica. După ce s-a rugat îndelung la căpătâiul bolnavei, părintele Doru s-a ridicat și și-a pus mâna pe pântecul acesteia. O lumină neobișnuită, ca a fulgerului, a putut fi observată de către cei ai casei ieșind din mâna lui. De îndată, fiica lui Zdravko s-a ridicat în capul oaselor, apoi

a început să dănțuiască. Nevenindu-le să creadă, cei de față au căzut în genunchi în fața elomireanului și l-au întrebat cu ce putere a săvârșit această tămăduire. Părintele Doru Casian a început apoi să-i învețe pe toți despre Elomir, unicul și adevăratul zeu, cel ce strălucește ca soarele și oferă tuturor viața veșnică.

Zdravko Aruh, împreună cu toată casa sa, a început apoi a-l cinsti pe Elomir și a se depărta de zeii ghendreniți. Împreună cu femeia lui, Vjalka, și cu fiica lor, Antra, cei trei au hotărât să-l urmeze pe *profetul* lui Elomir, așa cum îl numeau ei, până la capătul lumii de va fi nevoie. Astfel, a renunțat la funcția sa de la biblioteca din Klimavicius și s-a stabilit în Verpaja, unde locuia acest preot. După ce și-a clădit o mică locuință în preajma casei lui Casian, acesta a început să lucreze pământul și să-l ajute la treburile cortului ori de câte ori era nevoie. Pe atunci, templul închinat lui Elomir încă nu exista, pentru că această credință nu era acceptată în regat, iar cei ce erau prinși aducând jertfe zeului nou erau întemnițați și trimiși la munci. Tocmai din acest motiv, slujbele închinat acestui zeu se desfășurau în cort, în locații diferite, comunicate *a priori* credincioșilor. Astfel, riscul de a fi prinși era mai mic decât dacă s-ar fi săvârșit de fiecare dată în același loc.

Lăcașurile unde se aduceau rugăciuni lui Elomir erau cât mai ferite de ochii oamenilor. În ceea ce ținea de Verpaja, Doru Casian se străduia de fiecare dată să aibă acces într-un loc convenabil în funcție de sezon. Probabil zona preferată a tuturor era lângă cascada Durmovka, într-o poiană înconjurată de fagi și conifere înalte, unde mirosul parfumat al florilor albastre și sunetul violent al căderii apelor în combinație cu zumzetul insectelor și triful vesel al păsărelelor creau o armonie divină. S-a mai întâmplat, e drept, în câteva ocazii să fie prinși de către ostașii regelui, însă, cum aceștia nu prea se sinchiseau cu elomirenii, iar altora chiar le era milă de ei, o pungă de arginți era suficient să-i facă să treacă mai departe și să-și vadă de treburile lor.

După plecarea lui Zdravko, Doru mai zăbovi puțin în templu, gândindu-se la viitoarea întâlnire cu Elvada. Întrucât mama regelui nu putea fi văzută participând la slujbele din templul elomirean, părintele Casian

avea datoria de a o vizita la palatul împărătesc o dată la șaizeci de zile, pentru a o încuraja și a se închina lui Elomir împreună cu dânsa. Deși preotul elomirean din Klimavicius ar fi trebuit să aibă în sarcină această slujbă, din pricina fermității, poate chiar a durității sale în ale credinței, Elvada nu prea îl avea la inimă pe acesta și prefera să îl aducă la un anumit interval de timp pe Casian, preot renumit în tot Derventul pentru harul pe care îl avea și darurile câștigate de la zeul său. După câteva minute de reflecție, preotul se ridică de pe scaun, încuie ușa templului, își puse pălăria neagră pe cap și porni spre casă. Pe drum se întâlni cu Vildemar hangiul, pe care îl salută respectuos, și cu Mitzoumi vrăcița, la care se interesă de niște leacuri.

— Bună ziua, tânără Mitzoumi! Ce leacuri ai mai adus din Kandasala?

— Ooo, ziua bună, preot al lui Elomir! Cum te mai simți? Încă te mai deranjează spinarea? Să știi că nu te-am uitat cu acea alifie de tătăneasă. Un moment numai, să văd pe unde am pus-o!

— Îți mulțumesc pentru gândul cel bun. Cu darul lui Elomir, mă simt mai bine, însă nu strică să folosesc câte ceva din natură pentru a mă trata. Ai mai adus ceva nou?

— Da. Uite, astea două sunt perfecționate de vrăjitorii iscusiți din Kandasala. Unsoare de kroma din teritoriile kișa. Testată deja pe câțiva voluntari. Te dai oriunde vrei cu această unsoare și nu simți nicio durere pentru următoarele trei-patru ore. Folosită în special de luptători. Pentru matala nu cred că este cazul, spuse aceasta zâmbind și făcând semn cu ochiul. Iar aceasta purpurie este pe bază de plante. În ea s-a mai adăugat trunchi de feba. Vrăjitorii o numesc okșa. Ai necaz pe cineva? Strecori puțin din această substanță în băutura sa și rămâne ca într-o stare de visare pentru un timp. Nu simte nicio durere, nu vede nimic în jurul său, nu se poate mișca. Efectiv visează în acele clipe. Poți face orice cu el. E la mila ta. După privirile tale, îmi dau seama că nu ai îndrăzni să folosești vreodată așa ceva, însă, hei, eu mi-am făcut datoria. Mi-am prezentat produsele. Dacă știi pe cineva interesat totuși, să-i dai de știre unde mă poate găsi.